

Sygn. akt II Ka 106/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2020r.

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział II Karny w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Marek Ziółkowski

Sędziowie: sędzia Waldemar Cytrowski

sędzia Agata Wilczewska

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Krzysztofa Dębskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Ostrowie Wielkopolskim

po rozpoznaniu w dniu 25.09.2020 r.

sprawy J. K. i T. M.

oskarżonych o przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i inne

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych i prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 21 lutego 2020r.

sygn. akt II K 491/16

I. Uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonego

T. M. i na podstawie art. 17§1 pkt 6 kpk w zw. z

art. 101§1 pkt 4 kk i art. 102 kk umarza postępowanie karne wobec oskarżonego T. M. o przypisany mu w punkcie I czyn, eliminując z jego opisu znamię znacznej ilości środków odurzających, przyjmując, że czyn ten stanowi przestępstwo z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

II. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy w pozostałej części.

III. Kosztami procesu w części umarżającej obciąża Skarb Państwa.

IV. Zwalnia oskarżonego J. K. od zapłaty na rzecz

Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

V. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. Ż.

kwotę 516,60 złotych z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu J. K. z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Agata Wilczewska Marek Ziółkowski Waldemar Cytrowski

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 106/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 21 lutego 2020 r., sygn. akt II K 491/16.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonego J. K. i obrońca oskarżonego T. M.

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
I.	Prokurator orzeczeniu zarzucił obrazę przepisu prawa materialnego w zakresie przyjętej kwalifikacji prawnej czynów, przypisanych oskarżonym, tj. T. M. i J. K. wyłącznie z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez niezastosowanie art. 12 k.k., w sytuacji gdy z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego wynika, że wymienieni posiadali środki odurzające w postaci odpowiednio marihuany i amfetaminy w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru.	# zasadny
II.		# częściowo zasadny
III.		# niezasadny
		# zasadny
		# częściowo zasadny
		# niezasadny
		# zasadny
		# częściowo zasadny
		# niezasadny
	# zasadny	
	# częściowo zasadny	

Obrońca oskarżonego J. K. orzeczeniu zarzucił:

niezasadny

zasadny

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na jego wynik, tj.: art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k. w zakresie w jakim Sąd nieprawidłowo ocenił materiał dowodowy, zgromadzony w sprawie, w szczególności uznał za wiarygodne zeznania A. K., mimo iż zeznania na wiarę nie zasługują wobec ich wątpliwej szczegółowości, upływu czasu od momentu wystąpienia okoliczności, na które świadek wskazywał do momentu złożenia zeznań w postępowaniu przygotowawczym oraz wobec ilości czynów na jakie świadek został skazany, co wskazywało wątpić w kategoryczność twierdzeń zarówno co do faktu sprzedaży oskarżonemu środków odurzających jak i szczegółów transakcji;

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

2. wymierzenie kary rażąco wygórowanej w stosunku do stopnia winy oskarżonego oraz okoliczności zdarzenia.

Obrońca oskarżonego T. M. orzeczeniu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj.:

a) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. poprzez całkowicie dowolną ocenę pomówienia T. M. przez A. K. – dokonaną wbrew zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, w tym co do okoliczności mających istotne znaczenie dla dokonania prawidłowych ustaleń – wyrażającą się m.in. w przyjęciu, że:

- zeznania A. K. są wiarygodne, choć są sprzeczne m.in. ze złożonymi dokumentami dotyczącymi daty

rozpoczęcia prowadzenia studia tatuażu przez T. M.;

- za przyjęciem wiarygodności przemawia fakt, że A. K. nie miał podstaw, by fałszywie obciążać T. M., choć z materiału dowodowego wynika, że podanie możliwie największej liczby osób, którym miałby on przekazywać środki odurzające lub substancje psychotropowe – miało dla niego znaczenie dla uzyskania korzystnego orzeczenia, ale także by nie doszło do odwołania warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbywania kary pozbawienia wolności;

- za przyjęciem wiarygodności przemawia fakt, że wobec innych, pomawianych osób zapadły prawomocne orzeczenia skazujące, w tym orzeczenia na podstawie wniosków o dobrowolne poddanie się karze,

b) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. przez brak powzięcia wątpliwości co do tego, że oskarżony T. M. mógł posiadać marihuanę, choć zważywszy na tok postępowania w sprawie, poszczególne wyłączenie materiałów odnośnie osób pomawianych przez A. K., możliwym było prowadzenie czynności, mających na celu ustalenie czy i ewentualnie kiedy T. M. miał lub mógł mieć związek z posiadaniem lub wprowadzaniem do obrotu środków odurzających lub substancji psychotropowych, choć postępowanie było prowadzone co najmniej od 2010 r.,

c) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 ust. 2 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady UW nr 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych

	<p>aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym poprzez brak dostrzeżenia przez Sąd istniejących w sprawie wątpliwości, a także poprzez rozstrzygnięcie istniejących w sprawie wątpliwości wbrew regule domniemania niewinności, z przyjmowaniem wszelkich ustaleń na niekorzyść oskarżonego T. M.,</p> <p>2. obrazę przepisów prawa materialnego, wyrażającą się w błędnej kwalifikacji prawnej czynu, w przypadku uznania że oskarżony T. M. posiadał 220 gramów marihuany, tj. postaci kwalifikowanej znamieniem znaczna ilość – art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, podczas gdy przy uwzględnieniu poglądów doktryny i orzecznictwa, a także okoliczności sprawy brak jest jakichkolwiek dowodów na udział oskarżonego we wprowadzaniu do obrotu środków odurzających lub substancji psychotropowych tego rodzaju ilość środka odurzającego nie powinna być uznana jako znaczna.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja prokuratura okazała się niezasadna, podobnie jak apelacja obrońcy J. K. Z kolei apelacja obrońcy T. M. okazała się zasadna jedynie w części, a niezależnie od podniesionych zarzutów doprowadziła do wydania orzeczenia o charakterze kasatoryjnym w stosunku do tego oskarżonego.</p> <p>W odniesieniu do apelacji prokuratora, Sąd odwoławczy nie podzielił stanowiska skarżącego w zakresie nieprawidłowej kwalifikacji</p>		

prawnej czynów, przypisanych oskarżonym. W ocenie Sąd odwoławczego w przedmiotowej sprawie brak jest podstaw do przyjęcia, iż oskarżeni posiadali środki odurzające w postaci marihuany i amfetaminy, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, tj. w warunkach czynu ciągłego, opisanego w art. 12 k.k. Przesłanka krótkich odstępów czasu między zachowaniami składającymi się na czyn ciągły to pojęcie nieostre i różnie interpretowane. W doktrynie najczęściej przyjmuje się, że odstępy te mogą wynieść kilka lub kilkanaście dni (P. Kardas, w: Wróbel, Zoll (red.), Kodeks karny, t. 1, 2016, s. 233; Wąsek, Kodeks karny, s. 176; A. Zachuta, Przestępstwo, s. 85; wyr. SN z 26.3.1999 r., IV KKN 28/99, Prok. i Pr. – wkł. 1999, Nr 10, poz. 2; wyr. SN z 4.4.2000 r., V KKN 41/00, Prok. i Pr. – wkł. 2001, Nr 2, poz. 3; wyr. SA w Katowicach z 22.11.2001 r., II AKa 400/01, KZS 2002, Nr 3, poz. 37; wyr. SA we Wrocławiu z 26.11.2014 r., II AKa 106/14, niepubl.; zob. G. R., w: R. (red.), Kodeks karny, s. 546, która jako granicę maksymalną podaje tydzień.

Jak wynika z przywołanych przez skarżącego zeznań świadka A. K., dostarczył on T. M. w okresie 2004-2005 2 razy po 100 gram marihuany, a później kolejne 20 gram. Z uwagi na powyższe, w odniesieniu do oskarżonego T. M., świadek A. K. nie wskazał w jakich odstępach czasu oskarżony nabył od niego wskazane substancje, zatem nie sposób przyjąć iż transakcje te dzielił krótki odstęp czasu, w tym zakres kilkunastu dni, gdy do trzech transakcji miało dojść na przestrzeni dwóch lat. Z kolei w odniesieniu do oskarżonego J. K.,

świadek A. K. wskazał, że oskarżony zakupił od niego trzy razy po 100 gram amfetaminy w odstępie miesięcznym, co również w opinii Sądu odwoławczego nie mieści się w zakresie krótkiego odstępu czasu, tym bardziej iż świadek A. K. wskazywał, że z uwagi na upływ czasu nie ma pewności co do szczegółów transakcji.

Mając na uwadze powyższe, w niniejszej sprawie brak było podstaw do uzupełnienia kwalifikacji prawnej czynów, zarzucanych oskarżonym o art. 12 k.k., przyjmując że działali oni w warunkach czynu ciągłego.

Za niezasadny, Sąd odwoławczy ocenił wspólny zarzut obrońcy J. K. i obrońcy T. M., w zakresie nieprawidłowej oceny zeznań świadka A. K.. Ocena dowodów przeprowadzonych w toku postępowania pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 k.p.k.), gdyż została poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.). Sąd wydał wyrok na podstawie analizy całokształtu ujawnionych w toku postępowania okoliczności, mających znaczenie dla przedmiotowego rozstrzygnięcia, wobec czego ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie uchybia treści art. 410 k.p.k.

Sąd przy tym w uzasadnieniu szczegółowo opisał na jakiej podstawie zeznania świadka A. K. ocenił jako wiarygodne, mimo pewnych luk które mogły wystąpić z uwagi na upływ czasu. Wbrew twierdzeniom obrońcy J. K., Sąd nie miał podstaw do odmowy wiary

świadkowi jedynie z uwagi na fakt, iż podawał od szczegółowe informacje, dotyczące transakcji z oskarżonym, bowiem byłoby to nielogiczne i sprzeczne z zasadą swobodnej i obiektywnej oceny dowodów. Przy tym wskazać należy, iż obrońca J. K. popada w swoistą sprzeczność, bowiem z jednej strony czyni zarzut z tego, że w początkowej fazie postępowania świadek wskazywał na szczegóły transakcji, co w opinii obrony było niemożliwe do zapamiętania, by z kolei czynić zarzut z okoliczności, że świadek A. K. na rozprawie z uwagi na wpływ czasu nie potrafił samodzielnie przytoczyć wszystkich szczegółów przeprowadzonych transakcji. A. K. nie miał wątpliwości, iż oskarżony J. K. kupował od niego wspomniane substancje w ustalonych ilościach, a zakupione narkotyki zanosił do mieszkania oskarżonego przy ul. (...) w K., z uwagi na powyższe, w sprawie nie zachodzą jakiegokolwiek wątpliwości co do sprawstwa i winy oskarżonego J. K..

Niezasadny okazał się również zarzut obrońcy J. K. w zakresie rażącej surowości orzeczonej wobec oskarżonego kary.

Zarzut rażącej niewspółmierności kary jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną dysproporcję między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną. Nie każda więc różnica w zakresie oceny

wymiaru kary uzasadnia zarzut rażącej niewspółmierności kary, przewidziany w art. 438 pkt 4 k.p.k., ale tylko taka, która ma charakter zasadniczy, a więc jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować. Chodzi tu o tak istotne różnice ocen, że dotychczas wymierzona karą można byłoby nazwać także w potocznym znaczeniu tego słowa rażąco niewspółmierną. Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie wskazanych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że zachodzi wyraźna różnica między karą wymierzona przez sąd pierwszej instancji, a karą, która powinna zostać wymierzona w instancji odwoławczej w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo. Kontrola instancyjna nie wykazała, by wymierzona oskarżonemu J. K. kara 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby była karą rażącą niesprawiedliwą, tj. zbyt surową. Sąd orzekający wziął pod uwagę przy jej wymiarze wszystkie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k., w tym również okoliczności dotyczące oskarżonego, na które wskazał obrońca. W ocenie Sądu odwoławczego, kara w tym wymiarze jest odpowiednia do stopnia winy i do stopnia społecznej szkodliwości czynu, a przy tym spełni swoje cele wychowawcze. Sąd nie dostrzegł również uchybień w zakresie orzeczonej kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 20 złotych każda. Kara grzywny w orzeczonym wymiarze

spełni w stosunku do oskarżonego cele kompensacyjne, a przy tym uwzględnia jego możliwości zarobkowe. Jako zasadne i celowe Sąd odwoławczy uznał również oddanie oskarżonego J. K. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

Jednocześnie w odniesieniu do twierdzeń obrońcy T. M. o pojawiających się w sprawie wątpliwości dotyczących sprawstwa oskarżonego, które winny zostać rozstrzygnięte na jego korzyść wskazać należy, iż nie można stawiać w sposób uzasadniony zarzutu naruszenia zasady in dubio pro reo, powołując się na wątpliwości samej "strony" co do treści ustaleń faktycznych, wymowy dowodów, czy też sposobu interpretacji przepisów prawa. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz z art. 5 § 2 k.p.k. nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale tylko to, czy sąd orzekający w sprawie rzeczywiście powziął wątpliwości w tym zakresie i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. A zatem w sytuacji, gdy konkretne ustalenie faktyczne zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu zasady domniemania niewinności. Sąd orzekający słusznie nie powziął jakichkolwiek wątpliwości co do winy i sprawstwa oskarżonego T. M., bowiem świadek A. K. bezsprzecznie wskazywał, iż oskarżony kupował od niego środki odurzające we wskazanych ilościach, a w sprawie nie ujawniono okoliczności, dla których świadek miałby pomawiać oskarżonego. Twierdzenia obrońcy T. M., jakoby świadkowi zależało na pomówieniu jak największej liczby osób dla uzyskania korzystnego dla

siebie orzeczenia stanowią jedynie subiektywne stanowisko obrony, a nie dowód przemawiający za brakiem winy oskarżonego.

Sąd odwoławczy z kolei podzielił argumentację obrońcy T. M. w zakresie tego, iż posiadana przez niego ilość 220 gram marihuany nie może zostać uznana na gruncie niniejszej sprawy za znaczną ilość.

Wskazać należy w tym miejscu, iż choć interpretacja pojęcia „znaczna ilość” w kontekście przepisów ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nie jest jednolita zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie, to jednak z samej tylko wykładni językowej wyprowadzić można wniosek, iż „znaczność” oznacza ilość ponadprzeciętną, wyjątkową wobec typowej, pokaźną, a za taką nie można w ocenie Sądu odwoławczego ocenić 220 gram marihuany.

Powyższe znajduje uzasadnienie w orzecznictwie, według którego znaczna ilość narkotyków to taka, która wystarcza do odurzenia się jednorazowo kilkudziesięciu tysięcy osób (KZS 6/97 poz. 34 – OSNPK 12/07 poz. 220, więc nie kilkudziesięciu osób, jak to czasem wyrażano (KZS 8/97 poz. 47, a podobnie SA (...) – KZS 6/04 poz. 79 i OSNPK 11-12/04 poz. 32) czy 100-200 gramów (KZS 1/00 poz. 48 oraz 10/03 poz. 18 i OSA 9/03 poz. 94 oraz OSNPK 12/03 poz. 23). Podobne stanowisko przyjął Sąd Apelacyjny w Krakowie, uznając że znaczna ilość narkotyków to taka, która wystarcza do sporządzenia co najmniej kilkunastu tysięcy porcji, tj. ilość hurtowa. Nadmierne rozszerzanie pojęcia „znaczna ilość” środka odurzającego powoduje, że jednakowo kwalifikuje

się zachowania sprawców, którzy przechowują stosunkowo niewielkie ilości narkotyku i osób, które dysponują znacznymi zasobami. (sygn. I AKa 205/06 wyrok z 25.10.2006 r., KZS 2006/11/38). Należy mieć również na uwadze stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 11 października 2017 r. (sygn. akt III KK 73/17), w którym stwierdzono że organ orzekający, ustalając znamię znacznej ilości środków odurzających lub substancji psychotropowych w rozumieniu art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U z 2017 r., poz. 783 ze zm.), powinien brać pod uwagę nie tylko kryterium ilościowe, ale i jakościowe, a także i to, w jakim celu sprawca środki te lub substancje posiadał. Ponadto dodatkowym kryterium pomocnym w ocenie wielkości posiadanych środków odurzających, obok „ilościowego”, jest badanie rodzaju tych środków, ich (według zamiaru sprawcy) przeznaczenia, przy koniecznym uwzględnieniu faktu, iż ustawodawca posługuje się pojęciami mogącymi owo niezbędne miarkowanie wielkości ułatwić. (II A Ka 166/06, S.A. (...), 28. VI. 2005 r.) W świetle powyższego, uznając marihuanę za narkotyk „miękki” nie można ilości 220 gram utożsamiać z tą samą ilością narkotyków o silniejszym stopniu psychoaktywnego działania na organizm człowieka, w świetle czego Sąd za zasadne uznał wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego T. M. znamienia znacznej ilości środków odurzających.

Jednakże niezależnie od podniesionych zarzutów, Sąd odwoławczy w toku kontroli

<p>instancyjnej ustalił, że T. M. oskarżony został o czyn, opisany w punkcie I zaskarżonego orzeczenia, popełniony w okresie od 2004 do 2005 r., zatem Sąd odwoławczy wobec uznania, że w sprawie zachodzi bezwzględna przyczyna odwoławcza, wskazana w art. 439 § 1 pkt 9, wyłączająca postępowanie karne wobec oskarżonego T. M., na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101 § 1 pkt 4 k.k. i art. 102 k.k. umorzył postępowanie karne wobec T. M. z uwagi na przedawnienie karalności zarzucanego mu czynu.</p> <p>W świetle powyższego, Sąd odwoławczy orzekł jak w sentencji.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>I. Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uzupełnienie kwalifikacji prawnej czynów, zarzucanych oskarżonym o treść art. 12 k.k.</p> <p>II. obrońca oskarżonego J. K. wniósł o:</p> <ul style="list-style-type: none"> - zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania; - zasądzenie na rzecz adwokata B. Ż. kosztów obrony udzielone oskarżonemu z urzędu w postępowaniu apelacyjnym, a nieopłaconej w żadnej części według norm przepisanych <p>III. obrońca oskarżonego T. M. wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie T. M. od przypisanego czynu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Sąd odwoławczy nie podzielił zarzutów zawartych w apelacji prokuratora i obrońcy oskarżonego J. K.. Z kolei Sąd odwoławczy za zasadny uznał jedynie zarzut obrońcy T. M. w zakresie w jakim obrona podniosła, iż 220 gramów posiadanej przez oskarżonego marihuany nie powinna być uznana jako znaczna ilość. Z uwagi na powyższe, Sąd odwoławczy wyeliminował z opisu czynu przypisanego oskarżonemu T. M. znamię znacznej ilości środków odurzających.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
	Przedawnienie karalności czynu, opisanego w punkcie I zaskarżonego orzeczenia, dotyczącego oskarżonego T. M..
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
T. M. oskarżony został o czyn, opisany w punkcie I zaskarżonego orzeczenia, popełniony w okresie od 2004 do 2005 r., zatem w toku kontroli instancyjnej, Sąd odwoławczy na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101 § 1 pkt 4 k.k. i art. 102 k.k. umorzył postępowanie karne wobec T. M. z uwagi na przedawnienie karalności.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot utrzymania w mocy

<p>Sprawstwo i wina oskarżonego J. K. oraz wymierzona wobec niego kara,</p> <p>rozstrzygnięcie o kosztach postępowania przed Sądem I instancji.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i ustalony na jego podstawie w sposób prawidłowy stan faktyczny, sprawstwo i wina oskarżonego J. K. nie budzi wątpliwości Sądu odwoławczego, a argumentacja obrony w tym zakresie ma charakter polemiczny. Sąd odwoławczy w toku kontroli instancyjnej nie dopatrył się również uchybień w zakresie wymierzonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz kary grzywny, które są odpowiednie do stopnia winy oskarżonego, stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz są adekwatne do możliwości zarobkowych. Jako zasadne i celowe Sąd odwoławczy uznał również oddanie oskarżonego J. K. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>		
<p>I.</p>	<p>art. 439 § 1 pkt 9 – okoliczność wyłączająca postępowanie, określona w art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.</p>	<p># art. 439 k.p.k.</p>

Zwiężle o powodach uchylenia		
Przedawnienie karalności czynu, opisanego w punkcie I zaskarżonego orzeczenia, dotyczącego oskarżonego T. M. stanowi okoliczność wyłączającą postępowanie, stąd w sprawie zasła bezwzględna przyczyna odwoławcza, skutkująca uchyleniem zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego T. M..		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

6. Koszty Procesu	
--------------------------	--

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III. IV. V.	<p>O kosztach procesu w części umarzającej Sąd orzekł na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k., obciążając nimi Skarb Państwa.</p> <p>Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. mając na uwadze sytuację materialną oskarżonego zwolnił J. K. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.</p> <p>O kosztach obrony udzielonej oskarżonemu J. K. z urzędu w postępowaniu odwoławczym Sąd orzekł na podstawie §17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 listopada 2018 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r., poz. 18), zasądzając od Skarbu Państwa na rzecz adwokata B. Ż. kwotę 516,60 zł (w tym VAT) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.</p>

7. PODPIS
Agata Wilczewska Marek Ziółkowski Waldemar Cytrowski

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator Prokuratury Okręgowej w Ostrowie Wielkopolskim
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Kwalifikacja prawna czynów, przypisanym oskarżonym

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego J. K.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	sprawstwo i wina oskarżonego oraz orzeczona kara
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego T. M.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	sprawstwo i wina oskarżonego		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana